

Ông Vinh bỗng nghiêm giọng:

- Nhưng mà này...

- Mà sao hả bác?

- Tôi phải uốn nắn bác một chút. Bác không nên nói là “làm thơ”. Nói vậy thì có khác gì làm ruộng, làm vườn, làm bánh, làm nhà, làm nương, làm rẫy, làm này, làm nọ. Nó hạ thấp thơ đi. Phải nói là “sáng tác thơ” mới đúng với bản chất của nó.

Ông Sáng cười nhận lỗi:

- Vâng! Sáng tác thơ. Bác nói thế thì tôi xin rút kinh nghiệm.

Như được thăng hoa, ông Vinh rút trong túi ra tờ giấy, vuốt nhẹ, giọng sáng khoái:

- Bây giờ mời thi hữu nghe một tác phẩm mới của nhà thơ Hoàng Vinh tôi vừa sáng tác nhé.

Ông Vinh đắm đắm nhìn vào tờ giấy chép bài thơ, vẻ mặt nghiêm trang như đang sắp sửa thực thi một công việc cực kỳ quan trọng.

Cả cái phố Núi này ai cũng biết ông Vinh say thơ như thế nào. Mỗi khi chuẩn bị cho việc sáng tác một bài thơ, ông đều mặc bộ quân phục cựu chiến binh là thẳng nếp, áo bỏ trong quần nghiêm ngặt, thắt lưng đàn ông hoàng. Sau đó thấp mấy nén hương lên ban thờ, chấp tay kính cẩn, miệng lầm rầm khấn vái. Làm hết các động tác ấy rồi ông mới trịnh trọng ngồi vào bàn cầm bút. Người nào tỏ ý không coi trọng thơ, thế nào cũng bị ông cho một bài học nhớ đời.